

1907, og det vil vi fremdeles være med til. Men dermed er jo ikke sagt, at vi kan gaa med til alle de Ændringer, som er foreslaaede, og jeg maa her indskyde den mere personlige Bemærkning, at jeg aldeles ikke kan være med til den Ændring, der skete i vor Lovgivning i 1907 med Hensyn til det meget omtalte Aalegaardsspørgsmaal. Med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske oplæse nogle ganske faa Linier af den Betænkning, som det Udvalg, der har været nedsat i det andet høje Ting, har skrevet til Lovforslaget om Saltvandsfiskeri. Det hedder der: „Den stadige Udvikling af Fiskeredskaber i Forbindelse med Opfindelse af nye Fiskemetoder nødvendiggør en hyppig Revision af Fiskeriloven. Allerede i 1910 — 3 Aar efter, at Rigsdagen havde vedtaget en ny Lov om Saltvandsfiskeri — rejste Fiskerne Spørgsmaalet om Ændringer i Loven, og paa en i Sommeren 1912 i Dansk Fiskeriforening afholdt Generalforsamling vedtoges det at anmode Rigsdagen om Ændring af Loven paa en Række Punkter. Hovedspørgsmaalet var imidlertid Kravet om Afskaffelse af den privilegerede Aalegaardsret eller i det mindste Ønsket om at naa tilbage til de Forhold, som var gældende ifølge Christian den 5tes danske Lov. Foranlediget herved nedsatte Regeringen den 2. April 1914 et Udvalg, der fik til Opgave at fremsætte Forslag til Revision af Saltvands- og Ferskvandsfiskeriloven“. Her peges der paa, som det ogsaa er gjort af den højtærede Minister, særlig ved Forelæggelsen i Folketinget, at det, der særlig tages Sigte paa, og det, der særlig ønskes ændret i den bestaaende Fiskerilov, er den saakaldte Aalegaardsret. Det er det samme, der gentager sig her, som fandt Sted i Fællesudvalget vedrørende Loven af 1907. Jeg siger jo ikke for meget, naar jeg udtaler, at det den Gang var Kardinalpunktet og det, der var Aarsag til, at Sagen den Gang maatte føres til først at blive afgjort i et Fællesudvalg. Der har altsaa været nedsat et Udvalg til at forberede Revisionen af Fiskerilovgivningen — saaledes som det gentagne Gange er udtalt af den højtærede Minister saavel som af den sidste ærede Taler, og som det ogsaa er udtalt i de faa Linier, jeg nylig har oplæst —, og den særlige Begrundelse for, at dette Udvalg blev nedsat, var Fiskernes Ønske om at faa ændret Aalegaardspargraffen i den bestaaende Lov. Jeg har personlig haft den Ære at være Medlem af dette Udvalg, og for saa vidt ærede Medlemmer af dette høje Ting har læst den Betænkning, der tilstilledes Tingets Medlemmer angaaende Ud-

valgets Arbejde, vil De have set, at jeg har maattet tage Særstandpunkt med Hensyn til dette betydelige Spørgsmaal om Aalegaardretten. Jeg er paa dette Omraade i Overensstemmelse med min Stilling, som den var til dette Spørgsmaal i Aaret 1907. Jeg havde den Gang den Ære at være Medlem af det Fællesudvalg, som var nedsat angaaende denne Sag, hvor den Paragraf, der blev indsat i den bestaaende Lov, blev endeligt formuleret. Jeg tilligemed ærede Medlemmer af dette Fællesudvalg kunde ikke gaa med til den Overenskomst, der blev sluttet mellem et større Flertal i dette Fællesudvalg. Vi maatte reservere os vor Stilling og udtale vore Betæneligheder og stillede da for øvrigt et bestemt Forslag, som vi anbefalede til Vedtagelse. Motiveringen maa jeg maaske ogsaa med den højtærede Formands Tilladelse oplæse. Den lød saaledes: „Et andet Mindretal (Carstensen, la Cour, Moltke-Bregentved, Nordby og Scheel) kan ikke tiltræde det af Flertallet stillede Ændringsforslag til Lovforslagets § 6, idet vi maa hævde, at der derved vil ske Indgreb i Ejendomsretten. I Henhold til D. L. 5—10—43 og § 3 i Lov Nr. 56 af 5. April 1888 have Kystejere og Aalestadeejere Ret til at føre deres Redskaber saa langt ud i Havet, som de finde tjenligt; dette vil efter Flertallets Ændringsforslag blive forandret, idet et Nævn, eventuelt et Overnævn, efter Klage fra en Fisker kan paakende, at den til Fiskeri berettigede ikke maa føre sine Redskaber saa langt ud som hidtil, eller som han anser tjenligt for sit Fiskeri. Vi maa i Anledning af denne Bestemmelse i Flertallets Forslag bestemt udtale, at et sligt Indgreb i Ejendomsretten, saafremt det ifølge Kendelse maatte finde Sted, kun bør ske mod fuld Erstatning i Henhold til Grundlovens § 82“. Det, der er udtalt her, er fremdeles mit Standpunkt i denne Sag, og det er ud fra dette Standpunkt, at jeg har udtalt mig i den Betænkning, som er afgivet af det før omtalte Udvalg, som var nedsat i Sommer til at forberede Revisionen. Jeg kan fremdeles ikke se rettere, end at det, der skete i 1907 paa det her omtalte Omraade, var at slaa ind paa en meget uheldig Vej. En ældgammel Ret, som der her er Tale om, bliver i Virkeligheden afskaffet, om ikke formelt saa dog i alt Fald reelt, idet Afgørelsen af, hvorvidt den overhovedet eksisterer, i Virkeligheden bliver lagt endeligt i Overnævnets Haand. Og naar det maaske maa siges, at der i de forløbne Aar, siden den Ændring blev indført, ikke har været særlig Grund til Klage, vil jeg heller ingenlunde modsige det; men naar det for-